

Jeden bratr se mnou přemýšlel, jestli by bylo možné u nich ve sboru udělat živý trénink Mosty k lidem:

„Ze sborových aktivit i z témat, která tam povětšinou slycháme, je celkem jasné, že naše staršovstvo a pastor vnímají **bohoslužbu** a vnitřní život sboru naprosto odděleně od **získávání** lidí pro Pána Ježíše. Pro ně to nejsou **dvě strany téže mince**, které nelze oddělit, ale **dvě úplně jiné mince**, z nichž jedna se každý týden pečlivě leští a druhá leží v šuplíku nedotčená celé měsíce...“ rozvažoval milý bratr své pozorování.

Přemýšlím, jak je to v životě spousty dalších českých a slovenských sborů a jak je to u nás křesťanů **osobně**? Existuje vůbec silnější forma oslavy Ježíše, než když o Něm vhodným způsobem s radostí a s vděčností mluvíme s dalšími lidmi, kteří o Něm zatím nemají ani tušení...?

Jak je to u Tebe? Nebo **ve Tvé skupince** nebo u **vás** ve sboru? Je pro vás sdílení Ježíše s nevěřícími **přirozenou součástí uctívání a služby** milovanému Ježíši – jako dvě neoddělitelné strany jedné mince? Tedy oddané **následování** Ježíše a současně radostné **sdílení** o Něm s **nevěřícími**...? Nebo je pro vás sdílení o Ježíši něco úplně **cizího**, pro co si musíte jednou za pár let vytvořit zvláštní **příležitost** docela neúplně zvanou „**evangelizace**“?